Shavouth & Ruth: Inner Dimensions

Sponsored by Mrs. Holly Gross from the Miami Beach Group at Ohr Hayim in memory of her father-in-law R. Avraham ben HaRavYitchak Mordechai z'l

6

Matzudah - Siddur On Shavuos mon 2 the Festival of Shavuos, הַגָּה הַשְׁבוּעוֹת הָזֶה the season of the giving of our Torah, זְמָן מּוֹרָחֵנוּ

Asther & loyalty - R. Bachrach

3

8

9

5

1.14 "AND THEY LIFTED UP THEIR VOICE AND WEPT AGAIN; AND ORPAH KISSED HER MOTHER-IN-LAW. BUT RUTH CLUNG TO HER."

<u>Orpah's tears and not dry and fade</u> — forgotten. The Almighty G-d counted them; they watered her future seed. In merit of the four tears shed in the fullness of love and compassion, she was rewarded with four sons: all heroes and great warriors. The colossal Goliath was one. But the four brothers forgot their mother's tears and kisses and challenged their cousins of Israel. "Said the Holy One, Blessed is He, the sons of the one who kissed shall fall into the hands of the one who embraced" (Sotah 42b). And so, they fell before David, the descendant of Ruth. Great is the reward of a kiss, but greater is the strength of an embrace. The kiss was motivated by love and pity - but it was impulse. It was the uncontrolled response to an attraction, the unmeditated reflex reaction to a stimulus. It was limited by the fickleness of a fluctuating emotion; it was terminated by time. Aroused in a moment, it subsided in a breath. Swiftly kindled, it swiftly sputtered to extinction.

Artswell- Siddur

REMEMBRANCE OF RECEIVING THE TORAH AT MOUNT SINAI (Deuteronomy 4:9-10) Conly beware and guard yourself carefully, lest you forget the things your eyes have seen and lest they stray from your heart all the days of your life. And you are to make them known to your children and to your children's children - the day you stood before HASHEM, your God, at Sinai.

Blessed are You, HASHEM, our God, King of the universe, Who selected us from all the peoples and gave us His Torah. Blessed are You, HASHEM, Giver of the Torah.

1£

ועוך יש כרכה החרת וכולי ויכוין כברכתו על מעמד הר סיני וכולי נרחכ דקשים לי האתי ושני שיוי כרומים של יושווי אם יושר היה של הלוח של הלוח של הלוח בגון הכא קרות לעות לעמו לחות בגון הכא מתנרטן לעמו ברוך לעמו ברורה וטי כלי התלמד תורה לעתו ושראל היש מותמין ברוך אתה ה' נתון התורה ותוררן ומכרכין אשר כחר בנו וכו׳ בלי נתון התורה ותורך דגרכה רמשונה היא כשאר כרכה שמנרכין על המשים וכן כאן מכרך לעסוק כדית על מצות עסק התורה ומסיים והערב כא וכי וביא לפי שהקביה שור וחותך לכל

המוםק בחורה ומלמד אותו להכינה על בוריה ולכן מכקשים ממנו ית' ואומרים והערב נה וכולי כה"י התלמד בארה לעמו ישרחל חבל ברכה זו השנייה חינה כי אם ההודאה ושבח על מה שנחן לנו תורתו כלי המדחו מחוך האש להורות על קדושתי ורומניותה וכמר כנו מכל החומות וקרכנו לפני הר סיני ולפי שהזהיר חומנו בתורתו שלא נשכח מעמד הר סיני וכמיש בפרשי

ספר התונצה -ה כי-לוק לפי שאבותינו לא קבלו את התורה ולא נכנסו לברית אלא במילה וטבילה כדין גרים. ולכבודה של רות שהיתה גיורת ונעשתה אם למלכות, אומרים להן כלנו גרים היינו אז (אנ״ז).

Seasons of the Soul - R. A. Fever T THE CROSSROADS of time and eternity stood two widowed sisters-in-law and a bereaved mother. The widows cried bitterly, moved more by compassion than by self-pity. And one, Orpah by name, kissed her sorrowful mother-in-law and turned her back to take the shorter path of time. But Ruth embraced Naomi for all eternity.

Ruth, however, was not seized by an urge: she seized the moment. She was not overwhelmed by the circumstance: she mastered it. One who is not helplessly captivated is not prey to easy release. Ruth was not merely touched; she was forever converted: transformed to her very depths.

No wonder, then, that the titans fell before young David. The small David possessed his power; he was not possessed. Bound to the will of the Almighty, he held the strongest force. The giants were captives of time — no match for the boundless energy of the Eternal. The kiss evokes no confidence. It is unstable and unsure; witness the love of Orpah, which soured into acid hatred in her sons. From the Hebrew root for "kiss," נשק, stems also the word for weaponry. The impulsive kiss can easily become a dagger of death, hence the expression "kiss of death." Life is embraced: "And you who cling to G-d - you are all alive today."

, 3

ל שפתי היישר ה פרין גר תלא כאמור לעיל, מדרגת הזכרון של השניית תלויה במדרגת זכרנו את השייית. לכן רז״ל נותנים לנו את העצה: ״אשרי איש שלא ישכחך״ – מאושר האדם שלא מסיח את דעתו מהשי״ת, ״ובן אדם יתאמץ בך״ – ועושה כל מאמץ להיות דבוק'בו יתב׳. (השווה מה שכתוב אצל נעמי ורות (רות א, יח) ״ותרא כי מתאמצת״ - נעמי ראתה שרות דבקה בה בכל כוחה, ולא רצתה לעזוב אותה.) "כי דורשיך לעולם לא יכשלו". - אלה שתמיד דורשים ומבקשים את השי״ת-ווכים לזכירת השי״ת תמידית – לשמירה תמידית, לכן לא יכשלו "ולא יכלמו לנצח כל החוסים בך". אלה שמרגישים תמיד שחוסים בצל שמירתו של הקב״ה,² לא יבלמו לנצח – לא תהיה

טור שולחן ערוך סימן מייז 炮

ודור דרך בקשה אמרו ה׳ שאתה כרוך למרני תוקך (0) וייל והערכ נא כוי'וכי כרכה אחת היא עם לעסוק ברברי תורה (ט) שאילו היתה ברכה בפני עצמה היתה פותרת ככרוך ולכן אין לענות אמן אחר לעסוק ברברי תורה (י) (י) לעוד יש ברכה אתרת על התורה בא"י אמיה אשר בתר כנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו בא"י נותו

התורה/ ויכוין כברכתו על מעמד הר סיני אשר בחר בנו מכל העו"ג והרכנו לפני הר סיני והשמיענו דכריו מתוך האש ונתן לנו את תורתו הקרושה שהיא כית חיינו כלי חמרתו שהיה משתעשע כה בכל יום (יל) ואם בא ללמוד מיד אתר ק"ש וכרכותיה שתרא אין צריך לברך מפני שברכה שניה שלפני ק"ש שהיא אהבה

Shenot-ch. 24

• <u>Moses wrote all the words of HASHEM. He arose early in the</u> morning and built an altar at the foot of the mountain, and twelve pillars for the twelve tribes of Israel. ⁵ He sent the youths of the Children of Israel and they brought up elevation-offerings, and they slaughtered bulls to HASHEM as feast peace-offerings to HASHEM. ⁶ <u>Moses took half the blood and placed it in basins</u>, and half the blood he threw upon the altar. ⁷ He took the Book of the Covenant and read it in earshot of the people, and they said, "Everything that HASHEM has said, we will do and we will obey!"

13 dechre oter - R. Solwertchikk.

When did this occur? The conclusion of the covenant and the sacrifices when did it transpire, before or after the giving of the Ten commandments? There is a controversy between Rashi and Ramban. The event was considered total Garus According to Rashi the people were subjected to "Garus" by means of the sacrifices before Matan Torah. According to Rashi it would be paradoxical to assume that the Torah was given to people who were not yet Garim, or new Jews, a status which they achieved by the participation in the sacrifices. Ramban disagrees with Rashi. He declares that it was after, on the second day of Shavouth. His position is that the commandments were given on the sixth day, and the conversion took place on the seventh day by means of the sacrifices. It is difficult to assume X that the Almighty revealed Himself to the people before they had a chance to become Garim.

٤١

Thus it was a double experience and event at Mt. Sinai. They beheld the vision of Hashem revealed as an Elder and Teacher - teaching small children. Secondly there was the experience of "mitoch hoaish" (from the midst of the fire) - to experience Hashem's presence. In fact the people only heard the first two Commandments. The holiday is called "Atzereth" or "Yom Hakohol" the day of assembly. "Shavouth" is rarely assigned to it. It is the day when every Jew experienced the presence of Hashem em as if they could touch Him. This is what Hashem wanted. "Come as close as possible!" This experience is a cleansing cathartic power. Thus Rambam says; "they experienced at Matan Torah" that the presence of Hashem touched every Jew on the shoulder. It redeemed and hallowed them and changed their personality × - not the next day but the very moment. This was garus conversion itself

.]) קוראים רות בשבועות מפני שכתוב בה ׳בתחילת קציר שעורים׳, והוא זמן הקציר (אבודרהם); ---

Ruth-ch. 2

20

"AND SHE TOLD HER MOTHER-IN-LAW WITH WHOM SHE HAD WROUGHT,

AND SAID: THE MAN'S NAME WITH WHOM I WROUGHT TODAY IS BOAZ."

21 Mother of horally - & backrack

It was taught in the name of R. Joshua: More than the householder does for the poor man, the poor man does for the householder, for so Ruth said to Naomi: "The man's name for whom I wrought." She did not say "who wrought for me," but "for whom I wrought." I wrought him many benefits in return for the one morsel of food which he gave me. (Ruth Rabba 5.9; Yalkut Shim'oni 604)

The Call , the Torch - R. Murk. 12

ו אָמָר (אָל-מְשָׁה אָמָר) אָמָר (אָל-מַשָּה אָמָר) דע האַמר (אָל-מַשָּה אָמָר) דע האַמר (אָל-מַשָּה אָמָר). To Moses He said. This episode actually preceded the Ten Commandments having happened on the fourth day of Sivan (Rashi). Ibn Ezra, Ramban and other disagree, observing that it occurred on the day following the Revelation at Sinai. The text permits both opinions, and each is based on a valid argument. However, as we will soon see, there is an important distinction between these two viewpoints.

14

We notice that concerning this entire event, Moshe emphasized two distinct aspects. First, the giving of the Torah, and second, seeing the Shechina. Hashem said "gather the people so that they will believe in Me all their days." If it were only the case of giving the Law, Moshe could have repeated it to them. However it says, "the people will see that Hashem speaks with them from the midst of the fire." Why is it necessary to emphasize that Hashem's words came out of the fire? It is not only to pass on to them the Knowledge of the Law but experience the meeting of Hashem. The making of the Laws binding on the people could have been passed on by Moshe, but every Jew was supposed to see and experience the presence of Hashem. The fire, the clouds, the thunder, etc. are indicative of the "Shechina". So the holiday of Shavouth is not only giving the Law but experiencing the "<u>Shechina</u>

16

The Warmth and the Light, Rabbi A. Soloveichik

But Torah study by itself is not enough; our Torah study must mold our personalities. The Talmud rules (*Yevamos* 109b) that a person who studies Torah without feeling compelled by it to act with compassion and respect not only defeats the purpose of Torah study but does not even fulfill the commandment to study the Torah. Thus, Yirmiyah states

17 Partie Plackes 26 The day of first fruits is when you bring a new grain offering* to God as part of your Shavuoth* festival. It shall be a sacred holiday to you when you may not do any mundane work.

בב לה לה לה לה לה ליפום דומה שאין תיאור מרומם יותר ואין רעיון עמוק יותר בהבנת מצוות צדקה מזה

הנלמד כאן מדברי רות. <u>העני יהיה בעיני בעל הבית הנותן אשר דרכו צומחת לו ברכה, ולא</u> המקבל <u>כפי שנראים הדברים לכאורה במבט חיצונן,</u> באומרה "אשר עשיתי עמו" מביעה רות את הרגשות שהיו לה כשעמדה בשדה בועז מופתעת מקבלת הפנים החמה לה זכתה. במקום השפלה ומרירות־לב של מבקשת נדבות, היא זוכה למאור פנים של בועז. היא לא חשה כלל שהיא באה כגיורת מחוסרת אמצעים, <u>אלא מכובדת כמי שנותנת ומשפיעה</u> לבועז.

גובאמת בדברי בועז ״הלא שמעת בתי אל תלכי ללקט בשדה אחר וגם לא תעבורי מזה״ ש צליל של תחנונים. בדבריו שומעים אנו כעין כמיהה ורצון שהמצוה בשלימותה תבוא שצליל של תחנונים. בדבריו שומעים אנו כעין כמיהה ורצון שהמצוה בשלימותה תבוא לידן. יחס זה לגמילות חסדים מצאנו אצל עמוד החסד – אברהם אבינו ע״ה. ״וירא וירץ לידן. יחס זה לגמילות חסדים מצאנו אצל עמוד החסד – אברהם אבינו ע״ה. ״וירא וירץ לידן. יחס זה הגמילות חסדים מצאנו אצל עמוד החסד – אברהם אבינו ע״ה. יוירא וירץ לידן. יחס זה הגמילות חסדים מצאנו אצל עמוד החסד – אברהם אבינו ע״ה. יוירא וירץ לקראתם... וישתחו ארצה. ויאמר אדני אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבור מעל עבדך״. ההשתחויה והתחנונים [בביטויים דומים לאלה של בועז] יוצרים גם כאן את עבדך״. ההשתחויה והתחנונים בביטויים דומים לאלה של בועז] יוצרים גם כאן את הרושם שאברהם אינו רואה את עצמו כנותן אלא כמקבל.

閁

יסודו של יחס מסוג זה מצד מכניס אורחים, טמון בהשקפה נכונה על שורש מידת גמילות חסדים. רוב גומלי החסדים שבעולם עושים זאת מתוך רגשי חמלה ורחמים. אברהם אבינו לימד אותנו על חסד הנובע מתוך מניעים שונים לחלוטין. בפרשת וירא נאמר: "ויטע אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם הי אל עולם". ודרשו חזייל "אשל"י היינו יאסכילה שתיה לינה". בנוסף לכך היה אברהם מלווה את אורחיו ובזה יהיה מכריז על שם "אכילה שתיה לינה". בנוסף לכך היה אברהם מלווה את אורחיו ובזה יהיה מכריז על שם הי שהוא "אל עולם" כלומר אב לכל האנושות. הא כיצדי בגומלו חסד עם כל בני האדם – הי שהוא יהל עולם" כלומר אב לכל האנושות. הא כיצדי בגומלו חסד עם כל בני האדם ללא שום הבדל – היה אברהם מסביר לחוסים בצילו כי הוא מאמין בבורא העולם. וכשם שהוא יתברך מזריח את השמש על כולם – על הצדיקים ועל הרשעים כאחד – כך גם הוא חייב לעשות חסד עם כל הבריות. בכך הביא אברהם לעולם דנגה חדשה של חסד המתוך אמונה בה', לשם שמים ולא לשם הרגעת רגשי רחמים המטרידים את הלב. תורה זו גם הנחיל לבניו: "ושמרו דרך הי לעשות צדקה ומשפט".

העושה חסד אך ורק מתוך רחמנות, לא ירדוף להיות הראשון. החשוב ביותר לגביו הוא שהעני יקבל עזרה. אבל העושה לשם שמים רוצה לזכות לשלימות במצוה. לכן מתוך דברי אברהם ובועז יכולים אנו להבחין בנקל כי מניעיהם היו לשם שמים.

של וע״פ

מאחז״ל (שבת פח:) כל דיבור ודיבור ששמעו ישראל מפי הגבורה פרחה נשמתו, הרי שמצינו ענין זה במתן תורה שנבראו מ<u>חדש כתינוק שנולד</u>. וכמו כל ההשגות שהיו בעת מתן תורה, גם ענין זה מתעורה בכל שנה ושנה בחג הק׳ הזה זמן מתן תורתנו, והקרבתם מנחה חדשה לה׳.-שזה תפקיד החג הק׳ שיהודי יתחדש בו כברי׳ חדשה וכאילו גולד מחדש, חדע עיצומו של יום, יום הבכורים, יום ההתחדשות. יולזאת נועדו כל השבעה שבועות של הספירה, כדאיתא בזוה״ק שהם בבחי׳ ז׳ נקיים, שאם כדי להטהר מבחי׳ קטנה של טומאה די בשבעה נקיים, הרי לפני החג הק׳ שבועות יש להטהר מהטומאה הרבה המצטברת באיש יהודי במשך כל השנה, וצריך לזה שבעה שבועות

אלא עיקר היו״ט הוא יום הבכורים, יום ההתחדשות, בהקריבכם מנחה חדשה לה׳ לאחר הטהרה של השבעה שבועות, כי עיקר המשכת קדושת היו״ט היא הקרבת המנחה חדשה לה׳.

לא שבר התיצאה-ה בי-אוב

24

. 3

יחג השבועות׳ -- ככתוב: ׳והג שבועות תעשה לך בכורי קציר חטים׳ וגר׳ (שם לד); ונאמר: ׳ועשית חג שבועות לה׳ אלקיך׳ וגו׳ (דברים טו); --

ומה ענין רות אצל עצרת, שנקראת בעצרת בומן מתן תורה: ללמדך שלא ניתנה תורה אלא על ידי יסורין ועוני (ילקוט שמעוני, רות).

"And she sat in Petah Enayim which is by the way to Timnah." (Genesis 38.14)

R. Ammi said: We have searched through the whole of Scripture and found no place called Petah Enayim. What then is the purport of Petah Enayim? It teaches us that she lifted her eyes to the gate (*petah*) to which all eyes (*enayim*) are directed, and prayed: "May it be Your will that I do not leave this house emptyhanded." (Gen. Rabba 85)

אל איקית אל איק איק איק איק איק איק איקיין איקיי

כדוגמתו בכל התורה בשאר ימים טובים, הן כל התקופה הגדולה והארוכה של ימי הספירה, ועד שצריך שיהיו תמימות שלא יחסר מהם אפילו יום אחד, והן ענין שלושת ימי ההגבלה, אשר כמו שכל עניני קבה״ת הם נצחיים גם זה שייך ככל שנה, ואמנם כל זה הוא עקב קדושת היום, כי הוא נורא ואיום. כמ״ד מהאר״י הק׳ שבחי׳ חג השבועות הוא בדרגה גבוהה, יותר משאר כל המועדים, וכמו שאמר הרה״ק ר״ב ממז׳בוז׳ זי״ע דחג השבועות גבוה מראש השנה, שאם בר״ה דנים על הגשמיות של השנה, ומה ערך יש לעניגים הגשמיים אם יהיו מעט יותר או פחות, הרי שבועות הוא יום הדין הרוחני, שבו קובעים את כל הרוחניות של האדם לכל השנה. ומקורו הוא ממה שכ׳ הר״י קאפיל זי״ע בסדורו אהא רומז, דאחז״ל בעצרת נידונין על פירות האילן, האילן רומז, לקב״ה אילנא רברבא, ופירות האילן הם נשמות ישראל פירות האילנא רברבא, ובעצרת נידונים נשמות ישראל על הרוחניות של השנה, שבר״ה דנים על המזון הגשמי נכשבועות דנים על המזון הרוחני.

27

32

וי״ל בזה מאה״כ עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום, שהוא כנגד זיכוך המדות לפני קבה״ת בבחי׳ מזוקק שבעתים, אך כ״ז עדיין אינו די להגיע לבחי׳ מתן תורה, רק ע״י והקרבתם מנחה של להגיע לבחי׳ מתן תורה, רק ע״י והקרבתם מנחה של התחדשה לה׳, היא הקבלה להבא להקריב מנחה של התחדשות, וכמו שפי׳ הרה״ק מברדיטשוב זי״ע מהתחדשות, וכמו שפי׳ הרה״ק מברדיטשוב זי״ע שכתבו הראשונים (ע׳׳ רד״ק ישעי׳ מ) שנקרא נשר ע״ש שמשיר נוצותיו הישנות כשמודקן ומתחדש ע״ש שמשיר נוצותיו הישנות כשמודקן ומתחדש קג), עד״ז צריך איש יהודי להסיר מעצמו בזה החג הק׳ את כל עברו הישן ולהתחדש כנשר נעוריכי (תהלים קג), עד״ז צריך איש יהודי להסיר מעצמו בזה החג הק׳ את כל עברו הישן ולהתחדש כברי׳ חדשה. וז״ש של התחדשות לה׳ שעם ישראל יקריב מנחה השל התחדשות לה׳,

R.H.-ch. 3

30

3 "AND WASH YOURSELF THEREFORE, AND ANOINT YOURSELF, AND PUT YOUR RAIMENT ON YOU, AND GO DOWN TO THE THRESHING FLOOR; BUT MAKE NOT YOURSELF KNOWN UNTO THE MAN, UNTIL HE HAS DONE EATING AND DRINKING.

4 AND IT SHALL BE WHEN HE LIES DOWN, THAT YOU SHALL MARK THE PLACE WHERE HE LIES DOWN, AND YOU SHALL GO IN AND UNCOVER HIS FEET AND LIE DOWN

AND HE WILL TELL YOU WHAT YOU SHALL DO."

efetter of Royalty - Re Bachach 31

It may be difficult for us to comprehend fully the purity and holiness of this idea. It is therefore incumbent upon us to attune our minds to its purity and innocence, in the manner that our Rabbis have understood its import.

Two women sacrificed themselves for the sake of the tribe of Judah: Tamar and Ruth. (Yalkut Shim'oni 601)

Of Tamar it is written:

כזה, וגם אחר כך אמר (שם פסוק כג) ״פן נהיה לבוז״, שהיה בזה ענין של בזיון. וגם משמע ממה שאמרו אנשי המקום (שם פסוק כב) ״לא היתה בזה קדשה״, שהיה דבר זה נחשב לפגם בעיני אנשי העיר אם היו מניחים נחשב לפגם בעיני אנשי העיר אם היו מניחים לקדשה לעמוד שם. <u>ומה שבא עליה יהודה</u> היה רק משום שמלאך הממונה על תאוה בא חיה רק משום שמלאך הממונה על תאוה בא ודחפו עליה, כמבואר בדברי חז״ל (בראשית רבה פרשה פה,ח). ועכ״פ נשאר כאן פגם על המשפחה במה שנולדו על ידי מעשה הנראה מגונה.

36

3.13 "TARRY THIS NIGHT, AND IT SHALL BE IN THE MORNING, THAT IF HE WILL PERFORM UNTO YOU THE PART OF A KINSMAN, WELL; LET HIM DO THE KINS-MAN'S PART;

BUT IF HE IS NOT WILLING TO DO THE PART OF A KINSMAN TO YOU,

THEN I WILL DO THE PART OF THE KINSMAN TO YOU, AS THE LORD LIVES; LIE DOWN UNTIL THE MORNING." 240 23-DAKONIA (33

הדבר תמוה מאד, איד נתנה לה עצה כזו שהיא היפך הצניעות ממש, וכי לא היתה יכולה לסדר לה את הענין באופן אחף.

ואולי יש לומר שידעה נעמי ברוח הקודש שיצא מלך המשיח מהשידוך הזה של בועד ורות, ואמנם היה צורך בכאן לתקן מקודם את הפגם שהיה נדבק באותו גזע של בני פרץ, והוא שנולדו ממעשה מגונה של ביאה על הקדשה בדרך, שבשעה שבא יהודה על תמר כתיב (וישב לח,טו) ״ויחשבה לזונה״, ובודאי שהיה זה נחשב לדבר מגונה לבא על הקדשה, וראיה לדבר ממה שלא לקח עמו יהודה את כספו, הרי שלא עלה על דעתו לעשות דבר

32

ולתקן זה הפגם שלחה נעמי את רות לבועז באמצע הלילה לשכב אצלו ולגלות מרגלותיו, ונעשה בשרו כראשי לפתות כדברי חז״ל סנהדרין יט:), אבל כבש את יצרו ולא בא עליה בלי חופה וקידושין, ונעשה על ידי זה תיקון גדול למעשה יהודה ותמר, ואז הין ראויים שיצא מחלציהם מלך המשים.

אמרו עוד (סה) למה נקרא שמו פלטיאל שפלטו ה׳ מן העבירה שלא בא על מיכל. וזה שהיה הולך ובוכה, על מצוה גדולה שבידו שכבש את יצרו. (סו) ונרמזה צדקתו יחד עם צדקת יוסף ובועז בכל שבת ויו״ט שאומרים בפי ישרים תתהלל. בפ״י ר״ת בועז פלטי יוסף. ויש מן הראשונים שאומר (סז) שהנביאים אמרו לו שלא נגע בה פלטי. ואע״פ שגם בו היתה רוח הקודש, אין אדם נאמן על ידי עצמו.

LA'ATA WIG 38

וזהו מד״א באוה״ח הק׳ שחג השבועות הוא מלשון שבועה, חג של ב׳ שבועות, ישראל נשבעים להקב״ה שיעבדוהו בכל לב ובכל נפש ובכל מאד. והקב״ה נשבע לישראל שלא יחליפם באומה אחרת, כי בין כך ובין כך נקראים בנים בכל מצב שהם נמצאים. וענינו ע״פ מאחז״ל (תענית כו:) בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו זה מתן תורה. דכמו בנשואין שני הצדדים מתחייבים להיות מסורים ול״ז, כך בחג השבועות השבועה היא מב׳ הצדדים. ולפי שהוא יום של התחדשות, בהקריבכם מנחה חדשה לה׳ אחת בשנה, מתחדשת אז השבועה מישראל להקב״ה ומהקב״ה לישראל.

216-12-5-28:11-2 200 40

4

לפי שמגילת רוח בכתבה על ידי שמואל הנביא. ליחס את דוד המלך שבא מרוח המואביה. כי מן השמים הסכימו על הרבר, וסוף המגילה מסיים עיקר היחוס מפרץ עד דוד לכבודו. ודוד נולד בעצרת ומת בעצרת (בכור שור).

) יעצרת׳ — ושם זה אינו במקרא רק חז״ל קראוהו כך בכל מקום.

39

וי״ל עוד בזה, דהנה יש ענינים מסויימים שהיצה״ר מתגבר בהם באופן מיוחד בכחי׳ פחז עליו יצרו, ע״ד שמצינו בגמ׳ (נדרים ט:) במעשה בנזיר שבא מן הדרום שאמר פחז עלי יצרי ובקש לטורדני מן העולם, וכמ״כ יש אצל יהודי דברים הקשים ביותר, אם זה הענין המיוחד אשר בעבורו ירד לעולם והיצה״ר מתאמץ בכל הכוחות למונעו מלמלא יעודו. ואם שאר ענינים המיוחדים לשורש נשמתו העצה בזה היא כדאיתא בנזיר שבא מן הדרום הנ״ל אמרתי לו העבודה שאגלחך לשמים, רק בכח שבועה התגבר עליו, וכן הוא תמיד בענינים האלו שא״א להכריעם רק ע״י שבועה, אם רואה אדם שפחז עליו יצרו הדרך להתגבר עליו הוא ע״י שנשבע ליצרן. ומרומז באומרו וביום הככורים בהקריבכם מנחה חדשה לה׳, שיעודו להתחדש כברי׳ חדשה, הדרך היא בשבועותיכם, שעצתו לענינים הקשים ביותר היא ע״י השבועה שישבע ליצרו. <u>וזה טעם שקורין מגילת רות בחג</u> השבועות, משום דאיירי בה מענין בועז שאמר חי ה׳ וגו׳ שנשבע ליצרו כמאחז״ל (מד״ר רות ו, ז) וזו המנחה חדשה לה׳ שנשבע ליצרו על עניניו הקשים

שזהו ענין חג השבועות.

Let us examine a strange incident in the story of Rus, which we read on Shavuos. In the third chapter, Rus went out late one night, on the instruction of Naomi, to meet Bo'az at his threshing house. After their encounter, Bo'az gave Rus an unusual gift. We are informed that

he measured out six barleys and placed it upon her.

(Rus 3:15)

B Chazal note the unusual nature of this present and observe the following:

Is it the way of a king [Bo'az] to give only six barley grains?¹ And it can't mean that he gave her six measures of barley, as a woman is incapable of carrying such a load. [Therefore it must have been a symbolic gift.] <u>Babbi Yehudah bar Rabbi Simon said, "In the merit of this</u> gift, six tzaddikim descended from Rus: David; Chizkeyahu; Yoshiyahu; Chananyah, Mishael, and Azaryah [the last three are counted as one]; Daniel; and the King Mashiach."

45

Let us investigate the nature of Mo'av. This nation's beginning like that of Ammon, had its roots in the incest of Lot with his daughters.² However, unlike Ammon, <u>Mo'av's name alludes to the act with</u> which it began; <u>Mo'av means</u> "from father." They are not ashamed to broadcast their sordid beginnings with every mention of their name. Indeed, we find that Yeshayahu describes them as follows:

We heard the pride of Mo'av. They are very proud; their pride and arrogance and their conception are improper.

(Yeshayahu 15:6)

(Rus Rabbah 7:2)

Mo'av is suffused with pride and haughtiness; we can reasonably say that this is the very essence of the nation. This may be a bad trait (at least in its manifestation in Mo'av), but without a little of it, in its kosher guise as a Torah *malchus*, the kingship could never exist in *kla Yisrael*. David HaMelech was descended from Rus the Moabite; hence, part of his spiritual makeup was inherited from Mo'av. While of course the characteristic of pride manifested itself in a positive manner in David. he could not have achieved his greatness without it.

47

Let us return to Bo'az. The holy Arizal showed that the name Bo'az can be broken down into bo az, meaning "strength is in him." This conveyed the fact that Bo'az knew he had the potential latent, within him to bring forth the six tzaddikim mentioned in the midrash above. When he gave Rus the six symbolic grains of barley, he indicated that he relinquished this power and instead handed it to her. 48 It is important to note that at this stage in their relationship, Bo'az had no idea whether or not he would actually end up marrying Rus. There was a living relative closer than Bo'az who could have chosen to marry Rus when she redeemed her late husband's property. However, Bo'az ignored this, realizing that it was in the best interests of klal Yisrael for the malchus to come from Mo'av via Rus. Thus he was prepared to sacrifice his potential to be the progenitor of the whole Davidic line, including that of the Messiah himself, for the national good. Bo'az realized that the line of David must begin with the Moabite trait of pride refined and developed for Jewish use. He noticed that Rus embodied this characteristic, and her involvement became essential, regardless of whether or not he became the patriarch of the family.

44

My holy grandfather, the Kotzker Rebbe, said that klal Yisrael did not inherently possess the ability to establish a malchus, a royal house with the capability of functioning as Jewish kings. They thus had to import this potential from Ammon and Mo'av, their neighbors. Rus, the progenitor of the House of David, was from Mo'av.

<u>The simple explanation of this is that Yisrael possessed an intrinsic tendency for unity. The result of this was that no one person could or needed to establish himself as the ruler over the others. One could compare this to the human body, in which it is nonsensical to claim that the arm could rule over, for example, the ear.</u>

45

In fact, without this the Jewish king cannot succeed. Indeed, Shmuel criticized Sha'ul HaMelech, David's predecessor, for being too humble:

Shmuel said, "Even if you are small in your eyes, are you not the head of the tribes of Yisrael?"

(Shmuel I 15:17)

5n

Rebbi said in the name of Shmuel, "Why did the *malchus* of Sha'u not continue? Because he had not an ounce of impurity." (Yoma 22b)

...but in contrast, David originated from Rus the Moabite. (Rashi loc. ch.

49

This act of Bo'az was a gesture of the finest altruism. It must have taken tremendous strength of character to overcome his personal desire to bring forth some of the greatest people in the history of the world and to be prepared to pass the potential to Rus, knowing that he himself might be eliminated from the genealogy. In reality, however, it is upon this very sort of altruism that the *malchus* of David is based. It was not just the trait of Rus from Mo'av that was needed to begin the *malchus*, but also the ability to sacrifice one's own desires and advantage for the benefit of the *klal*, an essential requirement for a successful Jewish king. When Bo'az saw in Rus the spark of Mo'av that was required and he handed her his entire potential to bring forth the six *tzaddikim*, at that moment the *malchus* of David and the Messiah were born.

> דהנה לשון עצרת הוא ע״ד שפי׳ חז״ל בשמיני עצרת (ע׳׳ רמב״ן שם), שהקב״ה אומר לישראל ה<u>יו עצורים אתי, בחי׳</u>

בואו ונשמח אני ואתם, וכן הוא גם בשבועות כי ענין אחד הוא לב׳ הימים המקודשים ביותר מכל ימות השנה שהם בבח׳ יחוד הגמור, שהקב״ה מתייתד עם ישראל, שזו הדרגא הגבוהה ביותר בקדושת המועדים, וכדאיתא בבית אברהם שפסח הוא בחי׳ אירוסין, ובין פסח ועצרת היו הקב״ה וישראל בבחי׳ אירוסין, ובין פסח ועצרת היו הקב״ה וישראל בבחי׳ ארוס וארוסה, <u>ובשבועות הוא בחי׳ נשואין, וכאמור</u> שיום מתן תורה הוא יום חתונתו, שזה ענין כפה עליהם הר כגיגית בחי׳ חופה, והיינו שבהם היא בחי׳ דכ<u>יקות גמורה שיהורי מתדבק אליו ית׳ ומתבטל בכל</u> מהותו וישותו להשי״ת.

42